

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

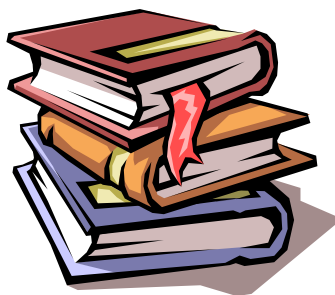
Javorná, ZVAS, Rokyta, Velikonoční vandr ...

XVIII. ROČNÍK

KVĚTEN 2014

OBSAH

Javorná – Haník	3
Javorná – Čára	5
Maškarní bál – Johnny	8
Okresní kolo Závodu světlušek a vlčat – Špunt	9
Den sesterství = den zamyšlení – Kiki	10
Výtvarné odpoledne – Kiki	11
Spaní v klubovně – Prach	12
Kasino večírek – Čára	14
Mušinka – Čára	16
3 zříceniny a jedna rozhledna – Johnny	16
Velikonoční vandr – Čudla	18
Oldskautská Rokyta – Bop	22
Brigády na Drnovce – Koza	24

Javorná 2014

aneb léto a zima v jednom víkendu

O tom, že letošní „zimní“ Javorná bude bez sněhu, už nikdo před odjezdem nepochyboval. I tak jsme se všichni těšili, že si tento víkend za účasti všech dětských oddílů užijeme, byť beze sněhu. Na následujících řádkách se rozvzpomínám na program světlušek a vlčat, jež byl povětšinou společný.

V pátek večer na děti čekaly soutěže ve společenské místnosti, jako například pantomimické ztvárňování zvířat nebo poznávání zvířat podle autentických zvuků (staženo z internetu☺, přehráváno z počítače).

Opravdu překrásným dnem byla sobota. Sluníčko hezky svítlo, obloha modroučká... Vyrážíme na Můstek. Každý oddíl zvlášť, poněvadž každý oddíl je zvyklý na jiné tempo a jinak časté pauzy na hry. Výjimku tvořil oddíl skautek (Miki a Lucka). Ty šly s námi, světluškami. Nutno podotknout, že tempo, které razily světlušky, jim vyhovovalo. Po cestě k cíli jsme několikrát svačily, zahrály jsme si trojnožku na louce s parádním rozhledem do okolí, prozkoumaly jsme

kapličku, zadováděly na zbytku sněhového plácku a chvíli pátraly po Julče, kterou sníh nezaujal tak jako ostatní a která vyrazila napřed (již tradičně - srov. *Kašperky*, Protlak č. 67). Můstek a jeho okolí se předvedlo v celé své kráse. Žádná mlha, ani dešť, ani zataženo, tak jako jsme to zažili na podzim v Kašperkách. Prostě radost pohledět a radost nasávat tu krásu. Posvačili ty, které ještě měly co, namasírovaly jsme si vzájemně záda (oblíbená činnost světlušek) a zahrály jsme si několik her. Ty unavenější se potom vracely stejnou cestou zpět na chatu, ty odhodlanější se nechaly nalákat ještě k výšlapu na Pancíř.

Osm světlušek, dvě skautky a tři vedoucí vyrazíme. Počasí nám

pořád přeje, ovšem slibované Alpy i přes dobrou viditelnost z Pancíře ne a ne zahlédnout. I cestou zpět je nálada skvělá, světlušky se válí ve zbytcích sněhu, jako by ho nikdy neviděly, sbírají kameny domů na skalku (Zpěvačka asi 4kilový placák), hrajeme počítanou a plyn, fotíme pózující světlušky na pařezech a všechny se kocháme krásným výhledem. Krásný výhled dostal i světlušku Natálku. Naprosto odzbrojující bylo její náhlé a patetické: „*Tohle je ta země zaslíbená, zvíře a ptáků plná, medem oplývající*“. Nelze více komentovat. Měli jste být u toho!

Jsme zpět v chatě, odpočíváme, chystá se večere a také hřeb večera - diskotéka se soutěžími. Děti se vyblbly, hlavně u soutěže dvojic, které měly při společném tanci udržet bezi svými čely nafouknutý balónek, nebo u závodu, který spočíval v co nejrychlejší vypití 2 litrů šťávy brčkem asi v pětičlenných skupinách. Rozdováděné světlušky a rozdováděná vlčata jsme před posláním na kutě zklidnili pohádkou.

V neděli ráno mě vzbouzí Kikina neartikulovanými zvuky a později říká: „, Hančí, sněží!“ Tak to jsme nečekali, včera dvacet stupňů, dneska sněží. Sníh nesníh, rozcvička v Prachovo podání se musí konat venku. Následuje snídaně a po ní tréninkový závod světlušek a vlčat, při kterém nám dělají rozhodčí skauti, skautky a RS. Jednou z disciplín byla Krizová situace. Hlavní aktérkou byla skautka Miki, která se jakože otráвила houbami, zmítala se po zemi, zvracela... Zmiňuju to proto, že si zaslouží pochvalu za stoprocentní nasazení při hereckém výkonu. Žádná polovičatost, ale husí kůži nahánějící situace, která ve vás nutně vyvolala paniku jaksepatří! Po vyhodnocení závodů zbývalo už jen zdlábnout dobrý oběd, sbalit sebe a děti, uklidit chatu a vyrazit v teniskách v sedmi centimetrech sněhu dolů k silnici, kde nás ve tři vyzvedává najatý autobus. Nakonec si dovolím ocenit Čudlu, který svým nasazením v kuchyni aspiruje na místo zástupce šéfkuchařky tábora na Drnovce. Solidarita s šéfkuchařkou by byla na místě, poněvadž jak všichni víme, letos se již osvědčený kuchař Sportřák rozhodl vařit raději na Filipínách, a tak bude potřeba neobsazenou pracovní pozici obsadit☺.

Haník

Javorná

Probíhal konec března, po sněhu již na horách nebylo skoro ani památky a příchovičtí skauti, stejně jako zbytek střediska vyrazili na již tradiční střediskovou víkendovku na Javorné. Nacpat takový počet účastníků do jednoho autobusu byla trošku kovbojka, ale nakonec každý své místečko našel. Navíc pan řidič bez mrknutí oka najel na

úzkou silničku na Javorné a odvezl nás přímo až k chatě. Pěkně jsme to za ta léta vyměkli ☺.

Skauti dostali k dispozici prezidentský apartmán v nejvyšším bodě chaty, kde měli k dispozici i stolní fotbal a pingpongový stůl. Takový luxus si snad ani nezasloužili. Společenskou místnost na večerní program zabrali světlušky a vlčata, a tak jsme se společně se dvěma skautkami vydali neohroženě ven do noční tmy. Zašli jsme až na suché studánky, kde jsme si zahráli několik tradičních her, ovšem netradičně za svitu baterky. Po návratu na chatu nás čekal úvod do etapové hry o falešném hráči. Následně se všichni opět vydali do noci, aby vybrali nastražené pasti a identifikovali stopy zvířat, které tam našli. Ač jsme to nečekali, byly všechny skupiny v určování stop celkem úspěšné.

Sobota se pak nesla v duchu celodenní výpravy. Již počáteční výstup do prudkého kopce na Můstek stál hodně sil. Kuba si v rámci odpočinku dokonce ustlal v měkké trávě na okraji louky. Poté co mu kluci připomněli, že čím dříve vstane a půjde, tím dříve bude zpátky na chatě na wi-fi, však hbitě vyskočil a se slovy „tak na co ještě čekáte“, a pokračoval dále. Z Můstku jsme pak pokračovali na Pancíř a odtud na Gerlovu Huť. Zde jsme strávili přes hodinu hraním schovávané. Někdy není potřeba vymýšlet složité

hry a i u těch jednoduchých užijete spoustu zábavy na dlouhou dobu. Na zpáteční cestě na Javornou jsme pak potkali Pandu s Lenkou, kteří přijeli později. Zde jsme se rozdělili na skupinu, která pokračovala na chatu a skupinu, která se chtěla občerstvit v místní restauraci. Dali jsme si všichni kofolu a následně si objednali langoše (i Langoš si objednal langoše). Komentář paní kuchařky „to si dělají p*del“ svědčil o tom, že langoše nemá ráda, nebo je nerada dělá, anebo jen nerada pracuje ☺. Večer si pak skauti a skautky vyzkoušeli ošetřit maskovaná zranění, absolvovali další etapu, a navíc ještě zkoušeli kreslit všemi možnými částmi těla.

V neděli jsme ještě vypomohli při organizaci závodu světlušek a vlčat, které se pilně připravují na nadcházející okresní kolo, které se uskuteční v Dobřanech. Vzhledem k tomu, že jaro bylo vystřídáno zimou, jsme byli nuceni tento program absolvovat uvnitř chaty. Následoval už jen důkladný úklid a cesta dolů k silnici, kde nás očekával autobus a všechny odvezl snad plné zážitků a dojmů zpět domů.

ČÁRA

Maškarní bál

Dne 22. února se konal v Příchovicích maškarní bál, který už tradičně pořádalo naše středisko. Letos probíhal v Přešticích ve stejný čas také maškarní, ale to nám na účasti nijak neubralo. Už krátce po zahájení byl plný sál všech možných masek tancujících na hudbu našeho dýdžeje a dovádějících s balónky, které bylo možno si koupit v předsálí. Letošní ročník moderoval už zkušený Panda a já (Johny), který jsem měl premiéru. Během odpoledne si mohly děti zahrát spolu s rodiči mnoho obvyklých i neobvyklých her. Z těch tradičních bych zmínil hlavně oblíbené jezení koláčů, nebo překážkovou dráhu, která se dětem líbila hlavně kvůli lízátku, které všichni dostali na konci. A proto se jí všichni snažili projít co nejvíce krát. Z těch novějších se dětem

líbila hra, jejímž cílem bylo dostat do ohrady co nejvíc míčků, než je stačil rover vyházet. A nesmím zapomenout na nejdůležitější každoroční disciplínu, a to vyhlášení nekrásnějších masek. Porota neměla letos vůbec jednoduché vybrat ty nejlepší, ze všech těch rytířů, čarodějnic, princezen a všech těch krásných masek. Nicméně to zvládla

a tito šťastlivci byli oceněni drobnými cenami. Myslím, že se odpoledne dětem i rodičům líbilo, a až na pár menších technických problémů vše hladce proběhlo. Poté co všichni odešli, tak na nás zbylo jen uklizení sálu, ale určitě se už všichni těšíme na další ročník této oblíbené akce.

Johny

Okresní kolo ZVAS - Dobřany

Kdo se v sobotu 12.4. kolem sedmé ráno pohyboval v okolí Přestického nádraží, mohlo mu vrtat hlavou, co se to koná za společenskou sešlost. To totiž příchovecké světlušky a vlčata vyrážely na okresní kolo závodů do Dobřan, a když skoro každého ze třiceti závodníků doprovodili dva rodičové, to pak bylo na nádraží rušno.

Na dobřanském nádraží se k nám připojily chybějící tři známé tváře a kromě deště nám nic nebránilo v cestě na start. Tam nás ale čekalo nemilé překvapení. Žádné zázemí, žádné vítání od pořadatelů, ale pouze informace, že celou tu cca hodinu do startu musíme přečkat venku na dešti. To nebylo moc příjemné, přesto ale odhodlání našich 4 světluškovských a 3 vlčáckých týmů neopadlo, a v 9:00 se všichni najednou vydali s mapou a dospělým doprovodem do ulic města, aby úspěšně splnili první část závodu, která zahrnovala 5 stanovišť (krizová situace, kuchařská dovednost, schopnost orientace, vyhledávání informací a dopravní značky).

Po první části závodu se všech 20 zúčastněných závodních týmů opět sešlo, tentokrát už za slunečného počasí a mimo město, aby si mohly dát buřta na posilněnou a vystartovat na druhou, a to lesní část závodu bez doprovodu. Zde si děti ověřovaly znalosti a dovednosti disciplíny vlast a skauting, zdravotvěda, manuální zručnost, logické myšlení a fyzická zdatnost. Čekání na start nejen dětem zpříjemňovala například střelba z luku nebo vzuchovky, představení a průzkm zbraní nebo oblíbené bludiště, ale také možnost míčových her či frisbee. Závodníci startovali odhodlaní s touhou po výhře a vraceli se plni dojmů.

Po návratu poslední družinky se konal nástup zahrnující očekávané vyhodnocení. Dozvěděli jsme se pouze pořadí na prvních

třech místech. V kategorii chlapců se naše vlčata umístila na 1. a 3. místě, což pro tyto obě družinky znamená postup do krajského kola. Světlušky dosáhly stejných úspěchů, avšak v dívčí kategorii postupují pouze dvě nejlepší družinky.

Před odjezdem domů se za odměnu za skvělou reprezentaci konala ještě návštěva cukrárny.

Na těchto závodech jsme dosáhli skvělých výsledků, za které si všichni zúčastnění zaslouží pochvalu a budeme se těšit na víkend 14. a 15. 6., kdy se koná krajské kolo ZVAS v Rokycanech.

Špunt

Den sesterství, více vystihující a nám v posledních letech i sympatičtější označení Den zamyšlení (World Thinking Day), jsme se rozhodly oslavit s lehkým předstihem 19. února místo schůzky světlušek. Každý rok je zaměřený na určité téma či problém, o kterém diskutujeme a hrajeme si v jeho duchu.

„Vzdělávání otevírá dveře všem chlapcům a dívkám na světě“. Uchopily jsme ho jaksepatří a hned v úvodu světlušky a skautky vyjadřovaly svůj názor v Haníkovo hře: „Co si myslíš“ zaměřené nejen na školu a vzdělání. Za odměnu nám Haník připravil svačinu, kterou jedí africké děti ve škole – placky – po kterých se zaprášilo. Namalovat představu dobré x špatné školy nebyl žádný problém a každá skupina byla originální a vtipná. Velký zájem byl o roli paní učitelky v naší improvizované škole. Vysvětlit zadané téma ve třídě narušitelů,

hyperaktivů a buňičů ovšem nebylo ani trochu jednoduché a svůj cíl a žáky paní učitelky mnohdy nezvládly. Zato některé žákyně si svoje role užívaly.

Na závěr jsme tradičně napsaly a nakreslily upomínkovou kartičku se vzkazem pro jinou sestřičku. Ve tmě jen při záři trojlístku, vytvořeného ze svíček, jsme se rozloučily v gillwelském kruhu.

Kiki

Výtvarné odpoledne

Na sobotu 25. ledna se světlušky i my moc těšily. Každý rok během zimy věnujeme jeden den činnostem výtvarným a rukodělným a připravíme pro světlušky netradiční techniky, které při běžných schůzkách časově nestíháme. Tentokrát jsme měly šest stanovišť, a kdo byl šikovný a rychlý, odnášel si domů spoustu výrobků. Konkrétně: U Marti se tvořil ubrouskovou technikou stojánek na tužky. U Sůši se

vyrábělo mýdlo ve tvaru srdíčka a malovalo prstovými barvami. U Haníka si starší světlušky ušily polštářek z filcu. U Kiki se motaly různé korálky z papíru a navlékaly se na gumičku. U Kostíka se z moduritu a barviček na sklo vyráběl duhový magnetek na ledničku. A u Miki se z kolíků na prádlo a pěnových barev tvořili motýlci. Světlušky i my jsme odcházely nadšené z vytvořené práce a těšíme se na tábor, kde si ze zbytku materiálů budeme vyrábět znovu.

Kiki

Spaní v klubovně

Druhá únorová sobota nám nachystala příjemné počasí tak akorát k uspořádání vlčáckého přespání v naší klubovně. Na šestou hodinu už klubovna nezela prázdnotou, ale asi osm kousků do jedenácti let a čtyři kousci nad dvacet let (já, Rajče, Křoví a Špunt (i ty Špunte??)) se jali ji okupovat. Všichni jsme si vybalili věci, zahráli rychlou hru a v sedm nás poctili návštěvou další dva kousci nad 14 let (asi). A nebyl to nikdo jiný než naši ochotní skauti (Kapitán a Langoš), kteří se rozhodli přidat ruku k dílu a trošku vychovat naše nezbedná vlčata. Po sedmé hodině již odstartovala večerní hra po vsi, kde se vlčata rozdělená do tří družin a dozorována statným skautem + statným Křovím pohybovala rychlostí blesku po několika stanovištích, luštila, hádala, zapisovala, pamatovala, aby je na konci celé trasy čekala sladká odměna. V klubovně jsme mezitím se Špuntem připravili projektor, nazvučili klubovnu, a vše tak bylo připraveno ke shlédnutí večerního filmu. S vlčáckou rychlostí to nakonec tak horké nebylo, ale přece jen do klubovny dorazili všichni, převlékli se a zalezli do spacáků. Mezitím nás opustil Křoví, Rajče a oba skauti, já rozchodil promítání a na plátně se rozběhl myšák Ratatouille. Vlčata mezitím spokojeně chroupala brambůrky a v naprosté tichosti sledovala film. O čem film byl, vám moc nepovím, pamatuju si jen, že někdy kolem jedné jsem se probudil, povypínal aparaturu a pokračoval ve spánku. Vlčácký spánek zůstal nepřerušen.

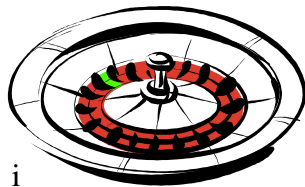
Nedělní ráno bylo trochu hektičtější. Ne tak kvůli rychlosti nováčků, jako spíš kvůli pomalosti starých kusů. Ale naštěstí jsou to pořád ti samí, takže ohlídat si je, nebyl takový problém a v osm hodin jsme se dokázali vybatolit před klubovnu. Tam už na nás čekala posila v podobě Kozy se svým fotoaparátem a mohli jsme vyrazit při potoku do Radkovic. Cestou jsme přibrali ještě věrného

společníka na výpravách, psa Alana a zakrátko jsme byli na Černé skále. Špunt nám ohlídal batohy, zapálil oheň, vlčata mezitím skákala po hradbách hradu, Koza je přítom fotil, abychom si na závěr snědli buřty, vše po sobě pečlivě uklidili a vyrazili zpět do Radkovic a dál do klubovny. Po cestě jsme si zahráli pár her, vlčata si vyzkoušela škrtnání jisker kusem železa o skálu, Želva opět nezklamal, a vrátil se suverénně nejspinavější ze všech. U klubovny jsme se rozloučili, omyli Želvu a vyrazili k domovům.

Prach

Kasino večírek

Akce dlouho slibovaná, několikrát plánovaná, odložená, přeložená a nakonec i úspěšně uskutečněná. Již kolem 18:00 se začali do klubovny trousit první účastníci. Nečekala je však klubovna, tak jak ji všichni znají, ale potemnělá zelená světla, stoly s občerstvením, ruleta, poker a spousta dalšího. Skauti totiž pořádali kasino večírek atmosféry meziválečných let a první gentlemani ve společenských oblecích a kloboucích již byli nedočkaví ještě o něco rozšířit své již tak tučné konto.

Ihned u vstupu byli jednotliví pánové přivítáni místními krupiéry a obdrželi základní vklad 5 000,- Kč. Pak se již dle své libosti pohybovali mezi jednotlivými stanovišti. K dispozici byla klasická ruleta, francouzský bank (kostky), poker a dvakrát za večer též proběhl tah binga. O bezproblémový průběh večera a vyplácení vkladů se starali krupiéři Vašek, Panda a Čára. K dispozici byl i bar, kde si mohli

unavení hráči odpočinout, probrat současnou mezinárodní situaci či situaci svých kont a pochopitelně se za své poctivě vyhrané peníze občerstvit v podobě míchaných drinků a něčeho malého na zub. Idylický průběh večera narušili jen místní mafiáni, kteří kasino v pozdějších hodinách navštívili za účelem vybrání svého tučného výpalného. Některé vzpurné jedince to stálo velkou část jejich kont, když hrozila i rána basebalovou pálkou přes hrb ☺.

A jak to vlastně všechno dopadlo. Někteří hráči se drželi při zemi, jiní zase své peníze rozfofrovali, co to dalo. Konečným vítězem se nakonec stal Ninja, který přiváděl k zoufalství především francouzský bank a následně se celý večer s naditou peněženkou a drahými drinky v ruce s typickým úsměvem procházel po kasinu a uznale pokyvoval směrem k ostatním hráčům, kteří se drželi na existenční hranici. Následoval na druhém místě jeho bratr Jirka. Je vidět, že smysl pro hru mají v rodině. Třetí skončil Tomáš, který měl naopak šťastnou ruku především v tahu binga. Bramborová placka zbyla na Kulicha, který sice v průběhu celého večera ruinoval ruletu a jistě by se umístil lépe, ovšem se svým bohémským stylem života jako správný lev salónu trávil celý večer, pokud zrovna neobíral ruletu, se svými kumpány na baru a s nejčastější větou „piš to na mě“ objednával na oslavu svých triumfů drinky pro celý podnik. Kompletní přehled, jak se komu nakonec zadařilo, přikládám zde:

1) Ninja	+ 72 700,- Kč
2) Jirka	+ 58 090,- Kč
3) Tomáš	+ 40 600,- Kč
4) Kulich	+ 38 160,- Kč
5) Pepa	+ 15 050,- Kč
6) Kuba	+ 4 050,- Kč
7) Kapitán	+ 3 930,- Kč
8) Áda	+ 1 590,- Kč
9) Marek	- 2 600,- Kč
10) Langoš	- 3 990,- Kč

Těsně před zavírací dobou kasina proběhlo vyhlášení výsledků, kdy nejlepší hráči byli oceněni diplomy a hodnotnými cenami.

Následovala ještě projekce tematického filmu z prostředí kasina – Dannyho partáci. Druhý den jsme pak ještě vypomohli s přípravou sálu na maškarní bál a s pocity vydařené akce a myšlenkami na to, jakou tematickou událost připravit na příště, se rozešli do svých domovů

ČÁRA

MUŠinKA

O víkendu 14. – 16. 3. jsem se vypravil až do dalekého Ochozu u Brna na moderní skautskou základnu Kaprálův mlýn na manažerský kurz MUŠinKA. Základna je to skutečně monumentální. Evropskými penězi se zde rozhodně nešetřilo a jako ekologické centrum je základna špičkově vybavena včetně např. vlastních kuchařek. Vše zde ještě voní novotou. Opravdu reklama na skauting. O programu netřeba dlouze referovat. Již v pátek jsme se dostali do postele až o půlnoci. V sobotu pak následovaly přednášky od osmi ráno až do desáté hodiny večerní. Přednášelo se také v neděli dopoledne. Náplň byla rozmanitá – plánování, hospodaření, právo, dotace, vedení atd. Domů jsem se vracel pln nových postřehů, podnětů a myšlenek, co všechno by se ještě dalo u nás v Příchovicích podniknout. V létě mě pak čeká nadstavba, manažerský kurz MUŠKA, který již bude zakončen organizační zkouškou.

ČÁRA

3 zříceniny a jedna rozhledna

1. února jsme se sešli ve složení Rajče, Čára, Sušenka, Špunt a já (Johny) na vlakovém nádraží a vyrazili směr Domažlice s cílem projít 3 zříceniny a rozhlednu. Původně jsme sice měli jet na celý víkend na

chatu, ale nakonec jsme nesehnali nikde místo, a proto jsme šli jen na jednodenní výpravu.

Vystoupili jsme v Dobříkově a už po pár krocích jsme špatně odbočili a prodloužili si tím mírně naší cestu. Nicméně jsme správný směr udrželi a počali stoupat na Koráb. Cestou jsme chvíli sledovali krvavou stopu, kterou za sebou někdo nechával, pravděpodobně po havárii na bobech. Jinak cesta proběhla v pohodě a za chvíli jsme byli na Korábu. Vzhledem k počasí jsme na rozhlednu nešli a po krátkém občerstvení jsme pokračovali v cestě. Měli jsme dojít na Nový Herštejn, ale po dalším špatném zabočení jsme na něj nedošli, a poté co jsme se zorientovali, jsme už pokračovali na další plánovanou zastávku, zříceninu hradu Příkopy. Člověk by bez informační tabule ani nepoznal, že tam někdy nějaký hrad stál, a proto jsme se zdrželi jen krátce. Další

hrad na naší cestě byl Rýzberk, který je na rozdíl od Příkopů zachovalejší. Bohužel nebyl otevřený, takže jsme se ani nemohli podívat na jeho vyhlídkovou věž. Tím byl náš cíl splněn a mohli jsme si

dojít odpočinout do aquaparku ve Kdyni. Aquapark je výjimečný tím, že místo chloru je ve vodě rozpuštěna sůl, ale pro nás byla nejvíce zábavná vodní houpačka, kde jsme se pěkně vyblbli. Po aquaparku jsme ještě navštívili místní restauraci, ze které nás málem vyhodili poté co jsme si k jídlu dali jen polévku, a vyrazili autobusem zpátky do Přeštic. Navzdory nízké účasti jsme si výlet užili, i když ze 3 zřícenin jsme došli jen na 2.

Johny

VV2014

Není mnoho akcí, na které bych se každoročně těšil jako malý kluk. Snad jen Šumavský vandr, vánoční besídka a... Velikonoční Vandr. Letos jsme se s RR rozhodli zavítat do malebné krajiny ne příliš vzdálené na severovýchod od našich bydlíšť, a totiž do Brd. Hlavním důvodem, proč jet do Brd už letos, je zejména brzké úplné otevření a zrušení Vojenského újezdu, a tím očekávaný velký příliv turistů. Zrušení újezdu se letos odložilo na příští rok.

Odpoledne 17. dubna 2014 jsme se sešli na nádraží ve složení Špunt, Rajče, Čára a moje maličkost. Měl nás doplnit ještě Jágr, ale toho zdravotní potíže nepustili na akci, o které celý rok snil. Fena, se kterým jsem já osobně počítal, se Rajčeti vymluvil z této legendární akce a doufám, že bude litovat. Proběhla rychlá kontrola vybavení, já ještě požádal sestru přes telefon, aby mi pár věcí přivezla autem, a byli jsme podle nás připraveni. Ovšem těsně před odjezdem jsme zjistili, že nám přebývá jeden stan, a tak jsem jej tedy nechal u hospodského Na Kosině, (hospodský je můj a Čárův známý). Cesta z Přeštic do Plzně ubíhala příjemným tempem (to znamená bez výluk na trati) a já si počal uvědomovat, co jsem zapomněl doma. Mapu a šátek na hlavu, no co naplat, ještě že mapu měl i Čára a přeci jen, v dnešní době smárfounů s džípí-es by neměla orientace v terénu dělat nikomu problém i bez mapy. V Plzni jsme měli pauzu jen sedm minut a už jsme si to uháněli směr Praha. Ve vlaku jsme si příjemně povídali, občas něco přčetli, a

ani jsme se nenadáli a už tu byl Beroun, naše přestupní stanice. Našli jsme vlak, který nás měl zavést do Řevnic, a já už se těšil, protože mi Čára celý týden před vandrem oznámil, že v Řevnicích je Steak house. Steak house, říkal jsem si, tak to vynechám čtvrtěční oběd! Běda mi! Po příjezdu do Řevnic a dotazu na domorodce jsme zjistili, že Steak House již pár let nefunguje... Odebrali jsme se tedy do jím doporučené restaurace a tam si poručili nějaké minutky. Již se začínalo šerit a my se rozhodli ještě pohovořit s pár domorodci, mezi nimiž si Čára našel spřízněné házenkářské duše. Už za tmy jsme se odebrali za Řevnice strávit noc. Měkkejší Čára, Rajče a Špunt si stavěli stan. Já, řka že stan za vandr nevytáhnu, jsem vytáhl jen spacák a bez karimatky si na blind lehnul na trávu a snil pod hvězdami.

Pátečního rána nás na mé poměry až hrubě brzy vzbudil Rajče a donutil nás si sbalit a vydat se na cestu. Už ráno vypadalo počasí jako úplný opak krásného a slunečného čtvrtka. Nebe plné velkého šedivého nízko letícího mraku, kam až se dalo dohlédnout, a razantně snížená teplota dávali tušit, že to nebude úplně příjemná cesta. A také že ne.

Vyrazili jsme si to po modré a pak po červené směrem na jih od Řevnic a o této cestě nemohu prozradit nic detailnějšího, neboť jsem okolí moc nevnímal. Soustředil jsem se totiž hlavně na to, jaká je mi zima a jak poprchává, a po čase dokonce, jak bez přerušení prší tak, že i ponča jsme museli vytáhnout. Tato nepřízeň počasí nás donutila zvýšit naši rychlost a snížit počet přestávek a již kolem půl druhé hodiny odpolední jsme byli v obci Malý Chlumec. Zde jsme si na verandě místní zavřené občerstvovny uchystali malý oběd a odpočinek. Počasí se stále ne a ne zlepšit. Potřební z nás si zašli odložit Pavla do sousedního obecního úřadu a my se dohodli, že půjdeme počkat na Křovího, Ježu a Pracha do Velkého Chlumce, kde bychom snad v teple mohli přečkat chlad pátečního dne. Ovšem i do Velkého Chlumce jsme dorazili příliš brzy, a museli čekat na otevíračku místní hospody. Musím připustit, že jsem zažíval krušné chvíle, neboť jsem neodložil Pavla v sousední vsi, a ten se dral na svět. Naštěstí mě v tom Čára nenechal, a byl na tom úplně stejně. Do toho nám začala být skutečná zima a znovu se rozpršelo. Díky paní hostinské, že otevřela přesně na čas, jsem nemusel svůj problém s Pavlem řešit nějak operativně. Pak jsme již v teple nad čajem čekali na ostatní účastníky vandru, kteří byli v pátek v práci. Jako první dorazili Ježa s Křovím a po nějakém čase i Prach. Noc jsme strávili rozdělení na tři skupiny. Rajče, Špunt a Čára v jednom rohu louky za vsí. Pak Křoví, Prach a Ježa na jiné straně téže louky a pak má maličkost u kazatelny kousek od předchozí skupiny.

Sobotní ráno se na nás netvářilo právě přívětivě, ale přesto jsme vyrazili dál... V průběhu cesty na rozhlednu Studený vrch se ovšem vyčasilo a vykouklo sluníčko. I rozhodl jsem se vyndat zbrusu nový přírůstek do mého vandrového vybavení, kus haj-tek technolodži - energetickou banku se solárním dobíjením. Díky této věcičce jsme nepřišli nikdo z nás po celý vandr o svůj telefon s navigací (oni totiž ty dnešní telefony už nejsou jako legendární Nokia 3310 s baterií, která vydržela přes týden). Na rozhledně jsme se občerstvili, já si uvařil čaj, a vyrazili dál na hřebenovku vedoucí přes Přírodní park Kuchyňka. Cesta byla krásná, úžasný rozhled a potkávali jsme spoustu dalších výletníků. Problémem ovšem byl zdržující Křoví, který se poprvé balil sám a neustále si stěžoval na příliš těžký batoh. Poslali jsme tedy Čáru, Rajčeho a Špunta napřed, aby stihli vlak, kterým se měli vracet domů.

My ostatní jsme trochu zakufrovali a dorazili do Jinců už v době, kdy tři výše jmenovaní uhaněli domů. My jsme si zde dali večeři a odebrali se spát směrem k vojenskému újezdu. Cestou na místo noclehu jsem si uvědomil první ztráty. Začalo totiž po příchodu tmy nepříjemně foukat a já se snažil vylovit z batohu bundu. Po chvíli hledání mi došlo, že jsem ji zapomněl předchozího večera ve Velkém Chlumci. Doufám tedy, že si ji někdo alespoň řádně obnosí :). Noc jsme přečkali chráněni před větrem v útulném krmelci.

V neděli nás přivítalo slunečné ráno, které jsme využili, abychom trochu odlehčili Křovího batohu a ujedli něco z jeho zásob. Pak jsme se vnořili do útrob vojenského újezdu. Příroda je tam skutečně krásná a zachovalá a my si cestu užívali. Všichni včetně odpočínutého Křovího. Prošli jsme tedy přes Jinecké hřebeny, strávili příjemný oběd u jednoho rybníka, kde jsme se pod střechou verandy nějaké chatky vyhnuli krátkému dešti. K večeru jsme opustili újezd u Zaječova a vydali se na večeři do místního Lidáku. Točená kofola byla výborná a moje a Prachova nálada se ještě zlepšila, když jsme zjistili, že je zde funkční džůbox a rozjeli velkopanskou diskotéku, na jakou budou místní v Zaječově ještě dlouho vzpomínat. Noc jsme přečkali na tribuně

přilehlého fotbalového hřiště, čímž jsem splnil poslední večer bez stanu, příští rok ho sebou už neberu, nehodlám se s ním tahat! Místo na přespání se najde vždycky.

V pondělí už nás čekala jen krátká cesta do Mýta, kde měl Prach zaparkované auto. V Mýtě jsme si ještě dali oběd v restauraci, kde jsme doufali potkat dceru Prachovy kolegyně Pavlíнку, ale nebylo nám práno. Po výtečném obědě jsme odjeli domů.

Letošní vandr se oproti předchozímu ročníku vydařil a já byl rád, že jsem zase vyrazil. Byť jsem utrpěl ztrátu bundy a v pátek byla zima a přšelo, počítám to jako jednu z nejvydařenějších akcí, na kterou budu dlouho vzpomínat. Tak bratři účastníci, zase napřesrok a snad v hojnějším počtu.

Váš Čurda Varan

Oldskauti opět na Rokytě

Letošní Rokytu jsme se rozhodli řádně si užít. Již v září jsme zamluvili termín pololetních prázdnin, to abychom to měli o den delší a tím pádem se my i děti vyřádili dosytosti. Celou zimu jsme se udržovali v dobré zdravotní kondici (tedy aspoň většina z nás ☺), ale co to bylo všechno platné, když to stejně mělo malý háček. Nenapadl sněh.

Přes internetové videokamery jsme se navzájem udržovali v naději, že na Modravě sněh je a bude! Počasí mělo být krásné, slunečné, a tak již ve čtvrtek odpoledne se na Rokytě sešli první nadšenci. Sněhu kolem chaty bylo poskrovnu, ale byl tam! V pátek vyrazila skupina nedočkavců na první (a jak se později ukázalo i jedinou) trasu z Modravy na Březník ...a zpět. Ve stopě to postupně houstlo, a to jak přibývajícími běžkaři, tak i tajícím sněhem. Zpáteční cesta přes Filipovu Hut' se neukázala jako dobrý nápad – před Filipkou nás přivítal asfalt a až do Modravy jsme nesli běžky na zádech.

Na chatě se mezitím sjížděl zbytek oldskautů. Letos se nás sešlo 32 kousků (21 dospělých a 11 dětí)! Někteří ještě vyběhli do stopy (no, vyběhli, nejdřív museli autem na Modravu... ☺), jiní šli na procházku a

ti nejmenší lyžovali u chaty nebo stavěli sněhuláka. Večer jsme sbírali síly na další den (a jak! ☺).

A v sobotu opět hurá na běžky. Někdo vyrazil na Březník, ti, co tam již byli v pátek, zkusili průjezdnost „magistrály“ z Kvildy na prameny Vltavy a přes Černou Horu opět do Modravy. Opravdu jen zkusili, sníh tál přímo pod lyžemi. Ti nejmenší vyrazili na sjezdovky do Kvildy (tam byl aspoň umělý sníh) anebo u chaty pořizovali sněhulákovi ze zbytků sněhu rodinku.

Slunce svítilo a hlavně hrálo celý víkend, sníh mizel před očima. V neděli jsme se vyfotili u torza, ve kterém by sněhuláky už nikdo nehledal. Shodli jsme se, že hospody vaří pořád stejně dobře, akorát příště by to chtělo o trochu víc toho sněhu!

Rokytě zdar - Bop

Úprava hřiště na Drnovce

Všichni si jistě vzpomínáte, jak posledních pár let hřiště na Drnovce vypadalo spíše jako bažina a nic se na něm hrát nedalo. Po důkladném rozmýšlení a ladění technologického postupu se s tím rozhodli oldskauti něco udělat. Od října 2013 proběhlo na Drnovce několik brigád, navezlo se několik tater kamene a zeminy, položilo několik rolí geotextilie, až konečně na májové brigádě 4.5.2014 byl terén finálně zarovnan a osazen travou. Velké díky patří všem oldskautům a roverům, kteří pomohli toto dílo zdárně dokončit.

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4x ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky), Rajče(RR,vlčata), Kiki(světlušky), Čára(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 237, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 19.5.2014 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>